

Anna Ramzerová
Autorský rukopis Viktora Tauše na příkladu televizní minisérie Zrádci
Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta,
katedra filmových studií, 2022.

Není vlastně podle mých zkušeností úplně obvyklé, že se studentka či student filmových studií spontánně rozhodne svou závěrečnou diplomovou práci věnovat analýze jednoho audiovizuálního díla, navíc s využitím metod, které mohou být vnímány jako notoricky známé a zaužívané. Anna Ramzerová se rozhodla svou práci věnovat seriálu Viktor Tauše *Zrádci* s využitím nástrojů neoformalistické analýzy Kristin Thompson a Davida Bordwella a tuto práci také napsala. Po metodologickém úvodu autorka dílo zařazuje do produkčního a částečně také distribučního kontextu, který by sám o sobě stál za samostatnou studii. Následují kapitoly věnované jednotlivých prvků filmového stylu – mizanscéně (tedy barvám, prostředí, práci se světlem a hereckému výkonu), obrazu (kameře, tzv. obrazovému rozhraní a střihu) a zvuku (dělenému standardně diegetický a nediegetický) – a závěrečná syntéza informací.

Z uvedeného nástinu obsahu práce vyplývá, že původní ambice neoformalistické analýzy nebyla nakonec realizována. Chybí minimálně podstatný rozbor narativní složky díla. Autorka rozhodnutí vynechat ho udělala vědomě, ať již z důvodu zájmu, rozsahu či časové tísně. Reálně tak ovšem nenaplnila metodu práce, jejíž komplexita má svou logiku. Toto rozhodnutí způsobilo během práce jisté obtíže, protože autorce se ne vždy podařilo čistě formální analýzu udržet (symbolika postav v kapitole o mizanscéně). Komplexní analýza by navíc přinesla zajímavé výsledky nejen v obecné rovině, ale i speciálně u *Zrádců*, protože kupříkladu zjištěné produkční problémy během natáčení se odrazily na proměně narativní formy i způsobu práce se stylistickými prostředky zejména v posledních dvou dílech seriálu a schopnost popisu této proměny by byla dobrou pointou práce. Na druhou stranu autorka zůstala u jádra svého zájmu a výsledkem je entuziastický a přitom promyšlený rozbor Taušova filmového jazyka, který v sobě nese velmi sympatickou míru nevyhořelé cinefilie.

Anna Ramzerová filmový styl *Zrádců* zkoumá s velkou citlivostí a mnohokrát dochází k velmi zajímavým a velmi často hlubokým úvahám. V tomto ohledu jsou zřejmě nejlepší kapitoly věnované obrazu. Diplomantka *Zrádce* také smysluplně kontextualizuje, a to jak směrem k další Taušově tvorbě, tak směrem k dalším ikonickým dílům světové kinematografie, což má v případě toho ambiciózního tvůrce logiku. Také Tauš je totiž, jak autorka sama uvádí, cinefil, vycházející navíc k prostředí postmoderny, která pro kterou jsou narážky či citace jednou ze základních metod tvorby.

Čtenář práci čte zejména v posledních kapitolách s pocitem, že autorka chce říct ještě mnoho dalšího, co už ale dopovědět nestíhá. Nejen narace, ale mnoho v práci jen naznačených dalších podnětů by stálo za detailnější rozpracování. Na druhou stranu je analýza tak rozsáhlého a interpretačně bohatého seriálu, jakým jsou *Zrádci*, záluďná svou nečekanou šíří a komplexitou. Lze jej zkoumat násobně delší dobu, a stále bude co dodávat. Nemyslím si tedy, že můj pocit

nedořečenosti je výsledkem autorčina nedobře organizovaného či dokonce nepoctivého přístupu, ale spíše důsledkem jejího velkého zaujetí tématem.

Celkově hodnotím bakalářskou práci Anny Ramzerové jako velmi inspirativní i objevnou. Přes zmíněné výhrady navrhuji **známku výborně až velmi dobře**.

V Praze dne 1. září 2022

Tereza Czesany Dvořáková